

Tria lunradio.

LUNA PLENDO.

De antaŭ kelka tempo, mia kvieteco estis minacata de nepetitaj vizitontoj,kiuj, pro diversaj kialoj -ne tute pravigindaj- rivaligis diversajn tendencojn.

La fakto realiĝis. Homoj tretis min kaj lasis siajn spurojn kajpacajn vortojn sur mian -ĝis tiam- virgan surfacon.

Mi gratulas la Homaron,kiu kapablis fari tiun grandiozan atingaĵon;sed mi pensas ke estus pli bone ke ili estus elspezinte monon, riskojn kaj cerbumadon,korektante maljustaĵojn, erarojn kaj mizeron... ĉe ili mem.

Mi scias ke miaj vizitintoj misfamigis min, ĉar ili ne trovis varmon, vivon nek trezorojn sur mia krusto.

Ili devis scii ke mia varmo, mia vivo kaj miaj trezoroj ne estas materiaj, sed spiritaj. Mi estas perantino de poezio, muziko, amo, kaj de ĉiuj toleremaj entreprenoj.Tial, mi patronas Esperanton kaj mi asertas al ĉiuj ke, ĝis kiam ili ne vizitos min parolante la lingvon de la Paco, iliaj promesoj, eĉ sincere eldiritaj, estos tute senefikaj.

(((((((( ))))))))

ESPERANTISTA AGADO EN MIA REGIONO.

Somero estas, kutime, sezono plej fekunda pri esperanta okazantaĵoj. Haltas la kursoj kaj la ĉiusemajnaj rondetoj kiuj konsistigas la normalan dumvintran vivon, sed komenciĝas la renkontiĝoj kaj la kongresoj aŭ kongresetoj.

De iulka tempo, ni, valencianoj, atentis nur la ĉeeston al la naciaj kongresoj, kaj kelkaj -tro malmultaj samideanoj- sukcesis ĉeesti ankaŭ tiun de U.E.A.

Sed mankis al ni la regionan kontaktiĝon, kiu ebligas la reciprokan stimuladon kaj la mezuradon de niaj veraj fortoj

Tion ni realigis, ĉijare, per la vere memorinda Renkontiĝo en Cheste. Al tiu sukcesigo kontribuis, tre notinde, la ĉeesto de forta grupo da katalunaj samideanoj, gvidataj de samº. L. Hernández Izal, Direktoro de la Esperanta Muzeo en S. Pau de Ordal, apud Villafranca del Panadés.

La unuan de Junio, preskaŭ cento da esperantistoj renkontiĝis en Cheste, por omaĝi la samideanojn kiuj esperantigis la urbeton kaj la nuntempajn, kiuj strebas por ke la glora pasinto ne malaperu.

Post la liberaera matenmanĝo, tre ĝojiga, ĉiuj translokiĝis al la urbodomo, kie la Urbestro, Srº. Anselmo Balaguer Llopis kaj Skabenoj, akceptis, tre ĝentile, la kunvenantojn.

Drº. Herrero salutis malferme, kaj dankis la katalunojn pro ilia ĉeesto kaj kunfratiĝo. La omaĝon li dediĉis al Francisko Mañez kaj al la ceteraj pioniroj kiuj esperantigis la urbeton. Li incitis la aŭtoritatulojn al kuraĝigo de Esperanto en Cheste.

Poste, li legis la nomojn de la kursanoj kiuj meritis premiojn. Unuajn gajnis fraulinoj Beatriz Ponce kaj Mª. Cruz Mañero. Aliaj ses lernantoj estis ankaŭ premiitaj. Laste, Drº. Herrero legis la poeziaĵon "Kanto al Cheste Esperantista", kiu meritis la premion; ĝin verkis samideano Ferrer Riera.

Ferme, la Urbestro de **Cheste** dankis ĉiujn pro la honorigo al sia urbo kaj promesis helpi la poresperantan agadon,

kaj, tial, li estis forte aplaŭdata.

De la urbodomo, pli ol cento da samideanoj sekvis la Urbestron kaj la Estraranojn de la Grupoj de Cheste kaj Valencia, tra la stratoj, ĝis alveno al tiu kiu havas la nomon de Drº. Zamenhof. Dum kantado de "La Espero" oni metis laŭrokronon sur la steleon, kaj oni vivuis Esperanton kaj ĝian gloran Aŭtoron.

Frata kunmanĝado firmigis la kamaradecon de la samideanoj de Katalunio kun tiuj de Cheste, Valencia, Burjasot kaj Cullera, kaj ĉiuj rekomendis al la samideanoj de ĉi lasta bela marborda urbeto ke ili bone preparu la venontan esperantistan renkontiĝon.

Ili tion promesis, kaj, espereble, ĝi estos nova mejloŝtono sur la vojo al la disvolviĝo de la valencia esperantismo.

Antaŭ la disiĝo, plejparto de renkontiĝantoj vizitis la konstruaĵojn de la Labora Universitato -preskaŭ finitajn- kiu estas, jam, grandioza atingaĵo por la klerigado de la junaj laboristoj.

La Renkontiĝo estis sukcesa, ĉar ĝi helpis la reviglígon de la movado en Cheste, kaj firmigis al ni ĉiuj la konscion pri niaj devoj kiel esperantistoj.

\+ + + + +

Tri monatojn post la Renkontiĝo, mortis Francisko Mañez Sánchez, la pioniro kiu enkondukis Esperanton en Cheste; tiu kiu faris la miraklon, estante simpla kamparano; tiu kiu aŭskultis la angoran peton por savi la infanojn de Aŭstrujo, gloriganta, tiel, la nomon de Esperanto. Li sin donis, dum sia tuta vivo, al Zamenhofa Idealo, montrante al ĉiuj la vojon al sukceso, kiu estas atingota nur per la instruado kaj la disvastigo de la kulturaj celoj de Esperanto. Lia malsano malpermesis al li la ĉeeston al la Renkontiĝo, sed li estis, mense kaj kore, kun ni.

Cheste, kaj la valencia esperantistaro ŝuldas al li gloran omaĝon kaj lia nomo estos ĉiam en niaj koroj ĉar li, modesta kaj humila, estis, tamen, giganteca pioniro.

88 88 88 88 88 88

TRADUKA LUDO.

Laŭ sugesto de Drº. E. Tudela.

Ni ne ricevis multajn solvojn al la versigado de komunaj eldiraĵoj publikitaj. Estis elektitaj tiuj:

1)	Hacer tortilla a una persona.	LI KIRLIS LIN, SENKOMPATE KAJ LASIS LIN TUTE GLATE.
2)	Dar tiempo al tiempo.	NE RAPIDU, NE RAPIDU! KE LA TEMPO, JA, DECIDU!
3)	Eso no reza conmigo.	NE ESTAS AL MIA ADRESO, ĈAR NE ESTAS INTERESO.
4)	A tontas y a locas.	TIU KIU AGAS SENPRIPENSE RICEVAS BATOJN TRE DENSE.
5)	Tomar las de Villadiego.	LONGAN VOJON, LI, PRO TIMO, ENTREPRENIS, EN PILGRIMO.
6)	Poner a uno como un trapo.	POST ŜIAJ AĈAJ DIRAĴOJ RESTAS DE LI, NUR PISTAĴOJ.
7)	Llevar buen tren.	ĜI NE IRAS SENBRIDE SED ALVENOS RAPIDE.
8)	Tener malas tripas.	HOMO KRUELA, LIA MORTO NE ESTOS BELA.
9)	No tragar a uno.	MI LIN NE TOLERAS, MI LIN NE SUFERAS.
10)	Dejar algo en el tintero.	KIO PLI INTERESAS, TION MI FORGESAS.

La juĝantaro decidis premii la solvojn prezentitajn de samº. F. R. R., kiu deziras kaŝi sian nomon. Ni invitas niajn legantojn partopreni nian Tradukan Ludon, kies sekvantaj dir aĵoj estas la jenaj: 11) Faltarle tornillos a uno. 12) Echar por la tremenda. 13) Hasta bien entrada la noche. 14) Meter baza uno donde no le importa. 15) Con la soga al cuello.

VERSIGADA ESPERANTO-GRAMATIKO. (daŭrigo)

de F. de Souza ALMADA. (Brazilo)

Por grado superlativa
Ni devas PLEJ antaŭmeti
Kaj por la komparativa
Konjunkcion OL postmeti.

La numeraloj nun estas
En regul' kvara studataj;
Ĉiuj fundamentaj restas,
Ja, nedeklinaciataj.

Jen ili: UNU, DU, TRI,
KVAR, KVIN, SES,
SEP, OK, NAŬ, DEK,
CENT, MIL, kaj ni havos pli,
Por kunig' kun aŭ sen strek.

Ordajn numeralojn, ja,
Ni formas per aldonado
Al fundamentaj, de A,
Vera adjektivigado.

Volante la multobligajn
Ni uzas la OBL-sufikson;
Sed, por navigi frakciajn,
Ni aldonas ON-afikson.

Nun, la kolektivaj venas
Kun sufiks' OP postmetata,
Dum vorto PO sin katenas
Al distribuaj, uzata.

Io ankau relative
Grava; numeraloj estas
Adverbe kaj substantive
Uzataj: E-finaĵ' testas.

Venas poste regul' kvina
Pri la pronomoj personaj
Unue, aro difina:
MI, CI aŭ VI (ambaŭ bonaj

Sed ĉi lasta, ordinare,
Anstataŭas la alian),
LI, ŜI, ĜI, nur singulare
Ni faras uzon ilian.

En plural' lau ord' egala
-Unua, dua kaj tria
Personoj- la ĝenerala
Uzo estas proporcia.

NI, por la unua, VI
Por la dua. Poste venas
ILI por la tria; ĝi
Por ĉiuj seksoj konvenas.

Pronom' refleksiva SI
Por singular' kaj pluralo
Por ĉiu seks' estas. Vi
Kredu ĝin grava signalo.

Car SI, en la sama frazo,
Rilatas nur al subjekto
De tria persono, bazo
De kompreniga objekto.

Persona kaj nedifina
Pronom' ONI, nun studata,
Por seks' vira kaj virina
Kaj nombroj estas uzata.

(daŭrigota)

+:+:+:+:+:+:+

ESTETIKO KAJ LINGVO.

+O+ ++O++ +O+

Ĉiuj esperantistoj konscias ke la lingvo elpensita de Zamenhof estas, se ne la plej belsona el ĉiuj, almenaŭ unu el la plej.

Oni ne bezonas, por tion demonstri, legi aŭ deklami elektitan poeziaĵon, ĉu originale verkitan en Esperanto, ĉu tradukitan de alia belsona lingvo.

Simpla prozaĵo, korekte legata aŭ parolata de bona reganto de la lingvo, sufiĉas por ke iu ajn agnosku ke Esperanto estas plaĉa al orelo, kaj ke oni ne povas akuzi ĝin pri kakofonio...

Volapük pereis pro multaj kialoj, sed, ĉefe, pro sia barbareca elparolado. Lingvo elpensita sen zorgo pri la belsoneco, estas lingvo destinata al malapero.

Ĉiuj lingvistoj bone scias ke, vole nevole, popoloj eluzas siajn propraјn lingvojn, erozias la guturalajn angulojn kaj dolĉigas la finaĵojn, evitante, kiel eble, la hiaton. Unu - vorte: jarcentoj agas kvazaŭ polurilo; do, uzantaro ne bezonas la retortaĵojn de akademianoj por atingi tiun rezultaton.

Kompreneble, Zamenhof bone sciis ke li devis eviti la rifojn de la malbonsoneco. Tial, li permesis la apostrofadon, li decidis ke la nemarkita akcento premu ĉiam la antaŭlastan vokalon kaj li uzis abunde la J-on ĉe la lastaj silaboj por eviti la malmolecon de multaj finaĵoj. En tio, kiel en multaj aferoj, li lernis la lecionon de la evoluo de la lingvoj, kaj li prezentis al la Homaro primedit‍itan elpensaĵon.

Estante polo -tio estas, slavo- li alprenis latinajn radikojn, ne nur pro ilia ampleksa disvastigo, sed ankaŭ pro ilia agrablo. Multaj el liaj imitintoj malzorgis tiun lingvan aspekton, kaj ili dronigis siajn inkubaĵojn.

Neniu homa elpensaĵo estas perfekta, kaj Esperanto ne pretendas esti tia, sed, ĉe la horo de la analizo, ĝi suferus infinite malpli da korektaĵoj ol iu alia.

Ke lingvo regula, neŭtrala, konciza kaj simpla, estu ankaŭ belsona, tio estas la supro de la kondiĉoj por ke ĝi estu ŝatata, laŭdata kaj ... kronata!

˅ ˅ ˅ ˅ ˅ ˅ ˅ ˅ ˅ ˅

MESA REDONDA.

El pasado dia 3,Radio Nacional de España en Madrid ofreció un espacio dedicado al problema idiomático y a su solución mediante el Esperanto. Hubo opiniones para todos los gustos, en la mesa redonda.

Las contrarias al Esperanto fueron las acostumbradas:que es un idioma artificial,que no tiene historia y ... que el inglés es mejor solución.

Destacó,entre los no esperantistas, la opinión del asesor religioso de R. N., que dijo que:el Esperanto,bueno o malo,nuevo o viejo,es una solución muy laudable para salir del callejón sin salida en que estamos metidos.

Entre las voces favorables sobresalió la del Sr.Presidente del Liceo Esperantista de Madrid, Sr. Figuerola, quien, entre otras cosas dijo que habia que aceptar el Esperanto: porque es neutral, porque su artificiosidad es tan aceptable como la de la penicilina,y su falta de historia tan disculpable como la de la aviación, la radio y la televisión.

En cuanto a la conveniencia de adoptar el inglés, dijo : que nunca tendrá una aceptación general por ser un idioma nacional,que daría una supremacía política y comercial que los demás no aceptarán nunca.Y en cuanto a sus propios defectos: porque tiene una pronunciación caótica -que los mismos ingleses no pueden fácilmente asimilar- y por sus palabras compuestas,que los extranjeros encuentran no solamente pesadas ,sino que tambien, absurdas e incongruentes.

La discusión fué muy interesante,y la masa general de la escucha nacional pudo advertir que los argumentos esgrimidos en contra del Esperanto eran más bien apriorísticos y fácilmente vulnerables, cosa que demostró cumplidamente el Sr. Presidente del Liceo de Esperanto de Madrid, Prof. Don Angel Figuerola.

88 88 88

La precedente nota fué leida ante el micrófono de "La Voz de Levante",en el espacio " Noticiario Esperantista ", que cada Domingo,a las 11 h. 45´,informa e instruye acerca del Idioma Internacional.

:: :: :: :: ::

LA 29ª HISPANA KONGRESO DE ESPERANTO, EN LA LAGUNA.

Ĉar la detala raporto de la kongreso estis majstre priskribita de nia meritoplena samideano S.Gumá, en la 174ª numero de "Boletin", mi ne ripetos la mencion, kaj mi nur reliefigos la ĉefajn karakterojn, la elstarajn trajtojn de la kunveno.

La kongreso estis markita de la konsidero de ĉiuj Aŭtoritatuloj, senescepte. La Rektora Moŝto prezidis tiel la Malfermon kiel la Fermon de la Kongreso.

La Urbestro de La Laguna kaj la Skabenoj akceptis nin tre ĝentile, kaj invitis la kongresanaron al vespermanĝo en pentrinda apuda monto.

Dum la akcepto en la Urbodomo, oni omaĝis la Profesorojn, Eksdekanojn de la Universitato, Srojn. Jesús Maynar kaj Elias Serra, kies energia apogo permesis ke Esperanto estu OFICIALE INSTRUATA EN LA UNIVERSITATO, kaj, tial, la atingo de la koncerna kapableco VALIDAS por oficialaj konkursoj, kiel por ĉiuj aliaj lingvoj !

La Urbestraro de Santa Cruz de Tenerife ankaŭ pruvis sian ĝentilecon, akceptante kaj regalante nin per bonveninta refreŝigaĵo, tute kiel, la antaŭan tagon, faris la Urbestro de El Puerto de la Cruz, revene de nia memorinda ekskurso al la Monto Tejde; spite de siaj multokupitaĵoj, li akompanis nin dum nia restado en la belega apudmara "fungourbo", kie, de tempo al tempo, oni povas aŭdi kelkajn vortojn ... en hispana lingvo !

Mi ne devas silenti, ankaŭ, la ĝentilaĵojn de la Aŭtoritatuloj de Las Palmas de Gran Canaria, kiun ni vizitis dum pli ol du tagojn; ili havigis, al ni ĉiuj, senpagajn biletojn por la recitalo de la fama pianistino Marylène Dosse, vera "virtuozino", en la belega teatro "Pérez Galdós" de la kosmopolita, alloga kaj simpatia oceana urbo.

Fininte la priskribon de la rilatoj de la Oficialaj Instancoj kun la Kongreso, mi alpaŝos la ĉefajn trajtojn de la kongreso mem.

Ĝi konsistigis, unualoke, la esprimon de dankemo de la Hispana Esperanto-Federacio al Sro. J. Régulo Pérez, ne nur pro la eldonado de "Stafeto", kiu prestiĝas -malrekte- la hispanan

esperantismon,sed,ne malpli, pro lia strebo por starigi la unuan katedron de Esperanto en hispana universitato. Tial, dum la vizito al la Ekspozicio de Esperanta Bibliografio, tre artisme kaj alloge muntita (Ho ! samideano Ferrer !) la Prezidanto de H. E. F. donacis al Prº.Régulo artan pruvon de la ĝenerala dankemo.

La prelega laboro estis abunda. Kvar el ili!

La Prezidento de H. E. F., Prº. Sancho Izquierdo,per sia majstra, didaktika oratoreco,prelegis pri la vera karaktero de Esperanto; pri kio ĝi estas,kaj pri kio ĝi ne estas. Li elstarigis la neutralecon,lingvan facilecon kaj ĉiekompreneblan paroladon de Esperanto, kio pledas por ĝenerala akcepto.

Li rimarkigis la ĉefan celon de la elpenso de Dro.Zamenhof,nome:La pacajn interrilatojn por la tuta Homaro.Li estis, juste kaj abunde, aplaŭdata.

Prº. J. Régulo prelegis pri "Edukistoj kaj Esperanto".Li emfazis la bezonon disvastigi Esperanton,ĉefe en la instruistajn mediojn, por eviti la kolosan problemon kiu leviĝos kiam la mondo postulos la internacian idiomon , kio okazos, nepre, en baldaŭa tempo. Al tiu celo devas sin turni ĉiuj poresperantaj organizaĵoj,kies tasko devas esti instrui,de malsupre supren,por prepari bonan grundon por superaj universitataj niveloj, evitante ke estu mispreparitaj instruistoj kiuj, anstataŭ famigi la lingvon, fiaskigu ĝin, kiel bedaŭrinde okazis,foje.La tre fundamentita prelego de Prº. Régulo estis unuanime aplaŭdata.

Nova valoro aperis en la konstelacio de la nacia esperantista prelegantaro: samº. Giordano Moya, el Tarrasa. Estas ege malfacile priskribi, koncize,"Esperanto,laŭ etika vidpunkto", pri kiu prelegis,tre instrue, la simpatia samº . Laŭ li, la interkompreniĝo, nur efektivigota de Esperanto, estas disciplino de moralo, kiu estas la bazo de socia toleremo. Ni devas prepari bonan grundon por la estontaj sociaj tempoj,kies sciokolektiĝo estas la progreso de la kulturo.Zamenhof konstruis kulturan ilon,per havigo de ekzistantaj materialoj;do,sen detruo,per konstruo de logika kaj vivanta bazo.Celante la unuigon de ĉiuj fortoj en la lingva kampo,ni evitos la displitiĝon kaj la lingvan servutecon,

kontraŭe al la socia progreso.
Tial la lernado de Esperanto fariĝas morala devo.
La preleganto ricevis merititan kaj varman aplaŭdadon.
Ĵus antaŭ la Fermo de la Kongreso,Dro. Herrero prelegis, hispanlingve -kiel ankaŭ faris Prº.Sancho Izquierdo- pri "Esperanto, sola solvo".
Lia prelego,direktita al ne esperantistaj ĉeestantoj,celis,ĉefe, analizi la "aliajn" solvojn ekster Esperanto,ĉar la apologio de la internacia lingvo jam estis brile farita de liaj antaŭaj prelegintoj.
Li rekonis la altajn meritojn de la latina lingvo,kies aktualigo estas tute ne ebla nek dezirinda,pro respekto al la gloraj literatura kaj kultura pasintecoj. Dua,sed konsiderinda graveco havis,ankaŭ,la franca lingvo,kies valoro kuŝas, por ni,ĉe la bazo de la esperanta etimologio;sed,kies ebleco por internacia lingvo apartenas al la pasinto.
La avantaĝoj de la angla lingvo estis rekonitaj,sincere, de la preleganto: koncizeco,mallongeco de ŝlosilaj vortoj, kaj, ĉefe, ampleksa nuntempa disvastigo. Sed, kontraŭe, la malavantaĝoj estas abundaj: ĥaosa elparolado, kiu postulas la ridindan literumadon de la nomoj ĉe la persona memprezentado;la kontraŭsenca komponado de kunmetitaj vortoj,kio frenezigas eksterlandajn lernantojn, kaj,ĉefe,la neneŭtraleco de la lingvo kiu malebligos la ĝeneralan akcepton. Ĉio aŭguras,en baldaŭa estonteco,la deklivon de la lingvo de Shakespeare,kiun,laŭ Bernard Shaw,angloj instruas al siaj filoj, plenaj je honto, pro ĝiaj absurdaĵoj.
Tial, la horo de Esperanto alvenos nepre, ĉar,per ĝi,kaj nur per ĝi, povos fariĝi la ordono de la plej granda moralisto de ĉiuj tempoj: "Amu vin, unu la alian!".
Nia samideano estis premiita per varma aplaudado,dum kaj ĉe la fino de sia interesa prelego.
La societaj aspektoj de la kongreso estis tre interesaj. La Estraro publikis la starigon de Fonduso "Esperanto" al kiu povos sin turni la donacoj por instruo de Esperanto,kies unuaj alportoj estas faritaj dank'al malavara antaŭmorta deziro de la bonfarintaj geedzoj PEDRO CASANOVAS MANENT kaj ELISA FERRANDIZ VIDAL, kiuj cedis bienon en Barcelono,cele al la difinita propono. Samº. Miguel Sender Brota helpis

efike la peradon de tiu Fonduso,kaj ni bone konas la strebojn, penojn kaj oferojn,kiujn devis fari la Prezidento,la Sekretariino kaj kelkaj estraranoj por atingi la deziratan celon.

Ili meritas specialan dankemon pro tio,kaj tion faris la tiama kongresanaro.

Nia kara Prezidento Prº. Sancho Izquierdo kaj nia vigla Sekretariino prezentis al la Ĝenerala Kunveno la rezignon de siaj postenoj,pro elĉerpo,tiel kiel ili anoncis post la Kongreso en Madrido.Ni ĉiuj konscias pri la grandega laboro de ili efektivigita,kaj pri la amaso da penoj kaj amaraĵoj kiujn ili devis suferi pro la plenumitaj taskoj. Nia ĝisnuna Prezidento prestiĝis nian Federacio antaŭ la Aŭtoritatularo ĝis neatingitan limon. Pro tio, la Ĝenerala Kunveno decidis nomi lin Honora Prezidento, kaj Inés Gastón ricevis la esprimon de ĝenerala dankemo, kiu ankau ampleksiĝis al ŝia fratino Emilja,senĉesa kaj nelacigebla kunlaborantino en la perado de sekretariaĵoj.

Resume, la kongreso estis efika kaj profitiga; la graveco de la insulara samideanaro kaj la laboro de J. Régulo, tiel en "Stafeto" kiel en la Universitato,tion meritis.Iliaj penoj por sukcesigi la kongreson kaj por agrabligi la restadon al la vizitantoj, multobligas tiujn meritojn. La samideanoj en Kanariaj Insuloj,kaj iliaj familianoj,estos por ĉiam rememorataj de ĉiuj kiuj havis la ŝancon aliri tien. Tiuj kiuj ne povis ĉeesti la kongreson ne devas legi la raporton de samº. Gumá en Boletin; ĝi estas por ili, tute ne rekomendinda, ĉar en ĝi ili konscios ke ili maltrafis unikan oportunaĵon por vivi specialan etoson en belega,aminda, raviga Esperantujo.

CIRANO.

+o+ +o+ +o+

Pro manko de spaco,ni ne povas, en ĉi tiu Lunradio, priskribi aliajn gravajn okazintaĵojn: Kongreso de Helsinki, Renkontiĝoj en Fonts de Tarrasa, Perpignan, k. t. p.Se novaj "Apollo" ne malebligas, ni daŭrigos nian lunradion.

. . . .

VALENCIA MOVADO.

La FESTO DE ESPERANTO, ĉijare, kiel kutime, estis vigle celebrata: Frata kunmanĝo; Meso, por la katolikoj -esperantlingve celebrata- kaj kantata de la Infanĥoro gvidata de Profº. Felikso Navarro; laŭrokronado de la steleo de Dro. Zamenhof; vizito al la mortintaj samideanoj kies steleoj montras, per la verda stelo, ilian ĝismortan esperantistecon. Laste, specialan lecionon al la nunjaraj kursanoj, por instrui ilin pri historio kaj celoj de Esperanto.

Do, ni faris nian eblon por festi ĝin plej digne kaj efike, celante la flegadon de novaj vicoj da junaj samideanoj, kiuj, en proksima estonteco, anstataŭos nin.

. . . . .

Nia LUNRADIO devis aperi plejlaste dum Oktobro.

Diversaj aferoj tion malpermesis, ĉefe, la multokupiteco de la redaktoraro, kaj ankaŭ, malfacilaĵoj por la presado.

Tial, ni lanĉas ĝin ĉe la fino de Decembro, kiam ĉiuj sin preparas por bone festi la Kristnaskon, kaj trapasi plej gaje kaj esperplene la transiron al la Nova Jaro.

Tiuokaze, ni volas esprimi al ĉiuj legantaj esperantistoj, ĉu valenciaj, ĉu ne, niajn sincerajn, fratajn kaj korajn bondezirojn por ili kaj iliaj familianoj; ankaŭ por iliaj esperantistaj grupoj.

.. .. ..

MIERES

KONGRESURBO DE LA 30ª HISPANA KONGRESO DE ESPERANTO

MIERES, mineja, industria, sed ankaŭ panorama urbeto. Ĝi, propramerite, povas motivi viziton, kiu estas duoble farenda se oni konsideras ke nia venonta kongresurbo nestas viglan samideanaron, kiu sopiras al la efektivigo de tiu evento. La tiea Urbestro invitis al ĝi, kaj tio estas garantio de serioza kaj kontentiga kunveno. Ni partoprenu!

xx xx xx xx xx